

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **W.O.** , Ev. č. X, narozený ..., státní příslušnost Nigerijská
federativní republika, t. č. v X
Zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou,
advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170
34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. OAM-189/LE-LE05-LE05-
PS-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 14. 4. 2018.

2. V **podané žalobě** a jejím doplnění žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Poukazoval na to, že hodnocení správního orgánu, uvedené na straně 5 napadeného rozhodnutí, je zcela nedostatečné, zavádějící a nesprávné. Žalovaný z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což bylo podle žalobce bez zohlednění specifických okolností případu svědčících pro možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu nedostatečné pro přesvědčivé zdůvodnění nemožnosti rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
3. Dále žalobce odkazoval na čl. 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, podle které: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle nějž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. K tomu žalobce uvedl, že z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti využití zvláštních opatření vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie. Žalovaný fakticky pouze zopakoval zdůvodnění svého názoru na údajnou účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž je zřejmé, že žalobce sice skutečně o mezinárodní ochranu požádal až po svém zajištění, vědom si probíhajícího řízení o správním vyhoštění, ovšem na druhou stranu zcela opomněl zohlednit, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal v situaci, kdy byl o této možnosti pravděpodobně poprvé poučen takovým způsobem, že pochopil nutnost požádat o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, kam po svém útěku z Nigérie přicestoval. Žalobce ve snaze uniknout před újmou, která mu hrozila v jeho vlasti, odcestoval do Evropy, a po nikam nevedoucím pobytu v uprchlickém táboře v Itálii, se rozhodl požádat o azyl v Německu, které se pro uprchlíky i migranty směřující z afrických i jiných zemí do Evropy, stalo symbolem bezpečné země, kde se „vyplatí“ žádat o azyl. Žalobce dále uvedl, že poté, co byl českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, a následně mu byla v zařízení pro zajištění cizinců možnost požádat o azyl v České republice řádně nabídnuta, dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu. Ostatně ačkoliv v průběhu svého výslechu před policejním orgánem žalobce skutečně uváděl, že v České republice o azyl zájem žádat nemá (domníváje se, že jedinou zemí, kde má šanci mezinárodní ochranu získat je Německo), vždy konstantně uváděl, že v Nigérii mu hrozilo zabití a prchá tak skutečně před vážnou újmou. Ačkoliv nelze zastříti, že žalobce skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu v reakci na své zajištění (žalobce ostatně svojí žalobou ani nezpochybňuje důvod zajištění podle

ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu), v případě žalobce, který dosud nikdy nebyl řádně a důkladně poučen o podstatě žádosti o mezinárodní ochranu a povinnostech žadatele, jakož i o pravidlech schengenského systému (v Německu a ve Švýcarsku se mu v průběhu vyhošťovacího řízení a řízení o předání nedostalo jakéhokoliv relevantního poučení), nelze pouze z jeho minulosti a nelegálního pobytu na území schengenského prostoru vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření.

4. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze uvést následující: *„Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatelem zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391 v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU Hassen El Dridi, alias Karim Soufi, body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.europa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“*
5. V případě cizince, který (při konfrontaci s následky svého protiprávního vstupu na území schengenského prostoru) dospěje k názoru, že jeho jedinou nadějí je podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy tato samotná skutečnost (tedy to, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo motivováno hrozbou vyhoštění) nemůže být rovněž důvodem neumožnění uložení zvláštních opatření. Jakkoliv žalobce původně směřoval do Německa, po zahájení řízení o správním vyhoštění byl

seznámen se skutečností, že mu hrozí reálné hrozba zákazu vstupu na území celé Evropské unie. Žalobce tedy v současnosti nemá důvod vycestovat na území Německa, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území Evropské unie. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy není důvod pochybovat o tom, že by žalobce řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a názor žalovaného, podle nějž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je tak nesprávný.

6. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný **ve vyjádření k podané žalobě** uvedl, že ministerstvo vnitra může rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. K danému správní orgán konstatoval, že žalobce byl dne 19. 12. 2017 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že byl zadržen při kontrole mezinárodního linkového autobusu jedoucího z Prahy do Berlína, jelikož nepředložil k prokázání své totožnosti cestovní ani žádný jiný doklad totožnosti. Dále bylo zjištěno lustrací v příslušných evidencích, že žalobce nemá na území ČR povolen pobyt a je veden v Schengenském informačním systému do dne 31. 10. 2019 jako osoba nežádoucí nebo představující bezpečnostní riziko a je mu zakázán vstup do Schengenského prostoru. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se zákazem vstupu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl také zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění a bude pobývat na území Schengenského prostoru i přes zákaz zde pobývat.
8. Dne 25. 12. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán připomínal, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 06. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že „*skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě § 46a odst. 1*

písm. e) zákona o azylu.“ V tomto správní orgán také odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 31. 08. 2016 č. j. 41Az 17/2016: „Na rozdíl od žalobce soud, stejně jako žalovaný, shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, o níž ministerstvo podle § 16 odst. 1 písm. b) zák. o azylu rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zák. o azylu považováno za rozhodnutí ve věci (mezinárodní ochrany), a „účelovou žádostí“, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.“

9. K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v jeho případě svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.
10. S ohledem na shora uvedené žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nenavrhli ústní jednání k projednání věci do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
12. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
13. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o

udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

15. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
16. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu. Ze správního spisu (z údajů poskytnutých k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 23. 1. 2018) dále vyplývá, že žalobce odjel ze země svého původu v roce 2016 do Libye, kde byl několik měsíců. Poté jel v červenci 2017 lodí do Itálie. Zde strávil první tři týdny v nemocnici. Následně byl převezen do tábora, kde strávil dva měsíce. Vzhledem k tomu, že již dále nechtěl vyčkávat v Itálii na další průběh azylového řízení, rozhodl se vycestovat do Německa. Odsud ho ovšem policie poslala zpět do Itálie. Žalobce se ovšem rozhodl vycestovat z Itálie podruhé, a to autobusem přes Švýcarsko opět do Německa. Znovu byl ovšem odvezen zpět do Itálie. Žalobce se pokusil do Německa dostat potřetí přes Rakousko a ČR. Při cestě z Prahy do Berlína ho ovšem zadržela Policie ČR. Nikdy mu nebylo uděleno žádné vízum nebo povolení k pobytu ve státech EU. O mezinárodní ochranu žádal v ČR, neboť se cítil být ohrožen na svém životě v případě vrácení se do země svého původu. Do protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu mimo jiné uvedl, že by rád zůstal v ČR. Po upozornění správního orgánu, že na základě tzv. Dublinského řízení by odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu mohla přejít na Itálii, žalobce uvedl, že jestli ho vezmou zpět, tak je ochoten se vrátit do Itálie. Z rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 19. 12. 2017, č. j. KRPU-245016-19/ČJ-2017-040022, poté vyplývá, že žalobce je evidován v informačním systému smluvních států (schengenský informační systém-SIS) jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, je nežádoucí a představuje bezpečnostní riziko. Tento záznam zadalo Švýcarsko dne 1. 11. 2017-datum ukončení 31. 10. 2019.
17. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
18. Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval žalobce za nesmyslné a nepřijatelné.
19. Při posuzování žalobních námitek vzal zdejší soud v úvahu, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„ Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany*

rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. (...). Onen základ v přijímací směrnice lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“; tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

20. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
21. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že se opakovaně pohybuje po území Evropské unie, resp. po celém schengenském prostoru, aniž by mu bylo uděleno vízum nebo povolení k pobytu v tomto prostoru. Byl dvakrát správními orgány a policií (Německo a Švýcarsko) vrácen zpět do Itálie, přičemž mu byl udělen i zákaz vstupu do schengenského prostoru, jelikož je nežádoucí osobou představující bezpečnostní riziko. Soud k tomu uvádí, že žalobci muselo být zřejmé, že jeho pohyb po schengenském prostoru není bez uděleného víza či pobytového oprávnění možný, a i přesto vycestoval z Itálie i potřetí. Žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu, jakéhokoliv oprávnění k pobytu a nerespektoval zákaz vstup do schengenského prostoru. Žádost o mezinárodní ochranu si žalobce podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
22. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje nejen právní řád ČR, ale jakýkoliv právní řád zemí EU a

Švýcarska a také jeho účelové jednání, spočívající v podané žádosti o mezinárodní ochranu. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jeho jednání bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Především je dle soudu zřejmá neustupující snaha žalobce dostat se do Německa. Uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu by nebylo v daném případě účinné. Soud nemá pochyb o tom, že by žalobce po svém propuštění, opět, do třetice, pokračoval ve své cestě do Německa.

23. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. S takovým to závěrem se soud zcela ztotožnil. V daném případě by výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění mohl být s ohledem na posouzení chování žalobce ohrožen, a tudíž žalobce mohl být a byl v daném případě zbaven svobody, a to v souladu s žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51.
24. Zdejší soud také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: *„Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“*
25. Podle názoru soudu se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona.
26. Co se týče argumentace žalobce, že vždy konstantně uváděl, že v Nigérii mu hrozilo zabití a prchá tak skutečně před vážnou újmou, soud uvádí, že i účelová žádost o

mezinárodní ochranu ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v sobě zahrnovat důvody, pro které je nezbytné její věcné posouzení podle § 12 a násl. zákona o azylu. To ovšem nic nemění na tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je prokazatelně účelovou žádostí.

27. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. V případě žalobce, který opakovaně nerespektoval právního řád zemí EU, porušil zákaz vstupu na území schengenského prostoru, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
28. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. února 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně